

SONJA ČREŠNJEK (2. 1. 1963. – 22. 4. 2020.)

Bremenitu 2020. godinu zauvijek ćemo pamtiti. Kao da nije bilo dosta strahova i tuge, virusa i potresa, stigla je najtužnija od svih vijesti – iz naših života otišla je draga kolegica i prijateljica Sonja Črešnjek. Ispratilo ju je samo nas nekoliko, onoliko koliko je propisano strogim epidemiološkim mjerama, na malom mjesnom groblju u Peščenici pokraj Lekenika. Tiho, skromno, uz poneki cvijet. Drugačije se nije moglo.

Sonja je rođena 1963. u tom istom mjestu. Otuda je svakoga dana pješačila do škole pa putovala u Zagreb na studij, otuda ju je svakoga jutra vozio autobus na posao, ondje je gradila svoju kućicu koju je tako voljela.

Nakon studija na Pedagoškom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, Sonja dolazi raditi u tadašnji Zavod za restauriranje umjetnina na Zmajevcu. Dugo i strpljivo, godinama radi kao vanjska suradnica, a za stalno se zapošljava na Odjelu za polikromiranu skulpturu sredinom devedesetih godina. To su i ratne godine, putuje se po terenima, spašavaju umjetnine... Sonjini kolege i suputnici s terena i danas se sjete odlaska na Prvić brodom Hrvatske ratne mornarice kao jedinim mogućim prijevozom, da bi demontirali ugroženi oltar iz crkve sv. Jelene. Prisjete se i onog slučaja kad su zbog uvjeta u umaškoj kapeli sv. Roka, pri demontaži tabulata, radili oklopljeni zaštitnom opremom baš kao ovi naši medicinari danas, u jeku pandemije. Teško se, s druge strane, prisjete da se Sonja ikad žalila, da joj je bilo teško. Sve je obavljala bez pogovora, stručno i s ljubavlju.

Dugačak bi bio popis svih projekata na kojima je Sonja radila i umjetnina koje je „spasila“. Umjetnine restaurirane njezinom rukom izlagane su na velikim izložbama: „Kultura pavlina u Hrvatskoj 1244. – 1786.“ (Muzej za

umjetnost i obrt, 1989.), „Sveti trag – Devetsto godina umjetnosti Zagrebačke nadbiskupije 1094. – 1994.“ (Muzej Mimara, 1995.), „Hrvati – kršćanstvo, kultura, umjetnost“ (Vatikan, 1999.), „Mir i dobro. Umjetničko i kulturno naslijeđe Hrvatske franjevačke provincije Sv. Ćirila i Metoda“ (Galerija Klovićevi dvori, 2000.) „Figura i ornament. Barok – Johannes Komersteiner i njegov krug“ (Muzej za umjetnost i obrt, 2016.).

Pamtimo Sonju kao samozatajnu, ali nadasve kolegijalnu, kao onu koja će uvijek prva pomoći kad zatreba. Dragocjeno nam je bilo njezino oko koje nepogrešivo prepoznaje lijepo u umjetnosti i nalazi načina da ga restauriranjem učini vidljivim i drugima. Zato smo se s njom uvijek rado savjetovali, znajući da će njezine zamjedbe biti doista korisne. Istina, posljednjih godina nam se mijenjala, postajala sve zatvorenija, nepristupačnija. Teška bolest činila je svoje. Čak i tada, sve do kraja, svoj posao je radila etično, marljivo, profesionalno – vrhunski.

Sjećanja. Slike vremena kad smo imali nekoga tako bliskog da s njim podijelimo zadovoljstvo zbog dobro obavljenog posla, koji je Sonja nepogrešivo znala prepoznati. I kolegijalnost. I prijateljstvo. ■